

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Roman Trzaskowski (sprawozdawca)

Protokolant Anna Młyniec

po rozpoznaniu na rozprawie 6 czerwca 2025 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej syndyka masy upadłości Bank spółki akcyjnej w upadłości w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 22 grudnia 2021 r., I ACa 726/21,
w sprawie z powództwa syndyka masy upadłości Bank spółki akcyjnej w upadłości
w W.
przeciwko H.B. i A.B.
o zapłatę,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części skierowanej przeciwko oddaleniu apelacji pozwanych;**
- 2) oddala skargę kasacyjną w pozostałym zakresie;**
- 3) zasądza od skarżącego na rzecz pozwanych, z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego, kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do dnia zapłaty.**

Agnieszka Piotrowska Paweł Grzegorzczak Roman Trzaskowski

(K.L.)

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 8 lutego 2021 r., zasądzającego od pozwanych H.B. i A.B. na rzecz powodowego Bank S.A w W. (dalej – „Bank”) kwotę 207.935,22 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 lutego 2021 r. do dnia zapłaty i oddalającego powództwo w pozostałym zakresie.

Okoliczności sprawy istotne na obecnym etapie postępowania – przy uwzględnieniu treści zarzutów kasacyjnych – przedstawiały się następująco:

W dniu 28 grudnia 2007 r. pozwani zawarli z Bankiem umowę kredytu hipotecznego („Umowa”) na kwotę 555.270,35 zł indeksowanego kursem CHF, na okres 30 lat, z oprocentowaniem zmiennym, stanowiącym sumę obowiązującej stawki [...] i stałej marży Banku, wynoszącej 3,96% (§ 1 ust. 3 Umowy).

Zgodnie z Umową w dniu wypłaty kredytu lub jego transzy kwota wypłaconych środków miała być przeliczana do CHF według kursu kupna walut określonego w Tabeli kursów – tym mianem określano Bankową Tabelę kursów walut dla kredytów dewizowych oraz indeksowanych kursem walut, która miała być sporządzana przez merytoryczną komórkę Banku (o godz. 16.00 każdego dnia roboczego, na cały następny dzień roboczy) „na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli i po ogłoszeniu kursów średnich przez NBP” (§ 6 ust. 1 Umowy) - obowiązującego w dniu uruchomienia środków (§ 9 ust. 2). Z kolei wysokość zobowiązania kredytobiorców (raty) miała być ustalana jako równowartość wymaganej spłaty wyrażonej w CHF, po jej przeliczeniu według kursu sprzedaży walut określonego w Tabeli kursów do CHF obowiązującego w dniu spłaty (§ 10 ust. 3).

Strony zastrzegły, że kredyt może zostać przewalutowany na wniosek kredytobiorcy pod warunkiem, iż saldo kredytu po przewalutowaniu spełnia warunki określone dla maksymalnej kwoty kredytu, w zakresie wartości rynkowej nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczeń i pozytywnej weryfikacji zdolności kredytowej kredytobiorcy (§ 20 ust. 1 Umowy).

Pozwani nie negocjowali postanowień Umowy z Bankiem, za wyjątkiem kwoty kredytu i czasu jego spłaty; podpisali „gotowy” egzemplarz Umowy.

W Umowie oświadczyli, że są świadomi ryzyka kursowego, związanego ze zmianą kursu waluty indeksacyjnej w stosunku do złotego, w całym okresie kredytowania i akceptują to ryzyko (§ 1 ust. 1 Umowy). Jednakże w rzeczywistości nie byli informowani o ryzyku walutowym przez Bank, a jego pracownicy posługiwali się jedynie ogólnymi twierdzeniami, wskazując, że waluta szwajcarska jest stabilna, a Umowa jest dla nich korzystana.

W wykonaniu Umowy pozwani otrzymali od powoda kwotę 519.600 zł, która została przeznaczona na spłatę kredytów związanych z zakupem i remontami domu, zakupem samochodu i celami konsumpcyjnymi oraz spłatę zobowiązań nie wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej.

W związku z zaległościami w spłatach w dniu 16 listopada 2016 r. Bank wezwał pozwanych do zapłaty bliżej oznaczonych kwot w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania, a następnie – wobec bezskuteczności wezwania - pismem z dnia 16 czerwca 2017 r. wypowiedział Umowę.

Tytułem spłaty kredytu pozwani wpłacili na rzecz Banku łącznie kwotę 311.664,48 zł, a do spłaty kapitału pozostała kwota 207.935,52 zł.

Uznając żądanie powoda za uzasadnione jedynie w części, Sądy nie miały wątpliwości, że pozwani zawarli Umowę w charakterze konsumentów i co do zasady nie mieli możliwości negocjowania jej postanowień. Zgodnie uznały też, że zamieszczone w Umowie klauzule indeksacyjne (domyślnie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 3) miały charakter abuzywny, gdyż uprawniały Bank do dowolnego – nie odwołującego się do obiektywnych, niezależnych od Banku wskaźników - jednostronnego określenia kursu CHF, decydującego o wysokości rat i kwoty kredytu, jaką mieli pozwani zwrócić, co naruszało ich interesy i dobre obyczaje. Wprawdzie klauzule te

określały główne świadczenie stron (dotyczyły ryzyka wymiany waluty i określenia wysokości oraz sposobu spłaty kredytu), jednakże – jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny – były niejednoznaczne, gdyż na ich podstawie pozwani nie byli w stanie oszacować kwot, jakie w przyszłości będą zobowiązani świadczyć na rzecz Banku. Z zamieszczonego w Umowie oświadczenia o świadomości i akceptacji ryzyka nie da się wywieść żadnych bliższych przedstawionych im informacji i ocenić zakresu udzielonych pouczeń, co pozwala przyjąć, że miały one charakter czysto formalny. W szczególności kredytobiorcy nie mogli rozeznaczyć, jak duże jest ryzyko zmiany kursu waluty na przyszłość - związane także z możliwością jednostronnego kształtowania kursu CHF przez Bank - na przestrzeni wielu lat obowiązywania Umowy i jakie wiążą się z nim skutki ekonomiczne. Za irrelevantny w kontekście oceny abuzywności Sądy uznały faktyczny sposób określania kursu CHF przez Bank, wskazując, że decydujące znaczenie dla tej oceny ma stan z chwili zawarcia Umowy.

Sądy obu instancji zgadzały się również co do tego, że bez klauzul indeksacyjnych, ucieleśniających klauzulę ryzyka walutowego, Umowa nie może być utrzymana, a zastąpienie ich innymi postanowieniami – np. odwołującymi się do kursu średniego NBP - jest niedopuszczalne. Doprowadziło to je do konkluzji o nieważności Umowy (art. 353¹ w związku art. 58 § 1 k.c.), na którą pozwani powoływali się od samego początku.

Za podlegającą zwrotowi na rzecz Banku Sądy uznały jedynie kwotę 207.935,52 zł, odpowiadającą niezwróconej części kapitału. Sąd Okręgowy wyjaśnił, że może zasądzić tę kwotę na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu (*condictio causa finita*), zwłaszcza iż *in casu* takie żądanie zostało zgłoszone przez powoda i pozwani przyłączyli się do tego żądania – na rozprawie w dniu 25 stycznia 2021 r. pełnomocnik powoda wskazał, że kwota 207.935,52 zł, o której zasądzenie wniósł, stanowi kwotę bezpodstawnego wzbogacenia pozwanych, która mieści się w roszczeniu Banku, a pozwani wskazali, że chcą zapłacić powodowi sumę niespłaconego kapitału - a roszczenie z tego tytułu nie było przedawnione (stało się wymagalne dopiero z momentem orzeczenia o nieważności Umowy). Również Sąd Apelacyjny przypomniał, że formułując żądanie pozwu, Bank wskazał, iż podstawę prawną roszczenia w części odpowiadającej różnicy między kwotą kredytu udzielonego a należnością nominalnie spłaconą przez pozwanych stanowią przepisy

o bezpodstawnym wzbogaceniu. W związku z tym za uprawnione uznał rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego „wynikające z przyjęcia tzw. „teorii salda”” (por. s. 6 i 22 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł powód, zaskarżając go w całości. Zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z § 9 ust. 2 i § 6 ust. 1 oraz § 10 ust. 3 i § 6 ust. 1 Umowy i z art. 385¹ § 1 k.c., art. 58 § 1 i art. 385¹ § 1 k.c., art. 385¹ § 1 i 2 k.c., art. 385¹ § 2 w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c. w związku z art. XLIX p.w.k.c. oraz z art. 41 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe (w dacie zawarcia Umowy Dz.U. Nr 37, poz. 282; dalej – „Prawo wekslowe”), art. 410 § 1 i 2 w związku z art. 405 k.c. oraz art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. Urz. WE L 95 z dnia 21 kwietnia 1993 r., s. 29 ze zm.; polskie wydanie specjalne Dz. Urz. UE: rozdział 15, t. 2, s. 288 z późniejszymi sprostowaniami; dalej - „dyrektywa 93/13”). Wniósł o uchylenie wyroku Sadu Apelacyjnego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego, ewentualnie - o uchylenie wyroku Sadu Apelacyjnego w zaskarżonej części i orzeczenie co do istoty sprawy przez uwzględnienie apelacji Banku oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu w części, w jakiej była skierowana przeciwko oddaleniu apelacji pozwanych. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu, dla którego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (gravamen), występującego, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r. - zasada prawna - III CZP 88/13, OSNC 2014, Nr 11, poz. 108; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 44/14, niepubl., z dnia 30 marca 2017 r., V CZ 21/17, niepubl., z dnia 27 kwietnia 2017 r., II CZ 12/17, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego

z dnia 2 lipca 2015 r., V CSK 421/14, niepubl.). Stan taki nie zachodzi, gdy rozstrzygnięcie jest korzystne dla strony skarżącej, a taki walor ma zaskarżony wyrok w zakresie oddalającym apelację pozwanych.

W pozostałym zakresie zarzuty skarżącego były wymierzone przeciwko zapatrywaniom Sądu Apelacyjnego co do:

- abuzywności spornych klauzul i tego, że określają one świadczenie główne (zarzut naruszenia art. 65 § 1 i 2 k.c. w związku z § 9 ust. 2 i § 6 ust. 1 oraz § 10 ust. 3 i § 6 ust. 1 Umowy i z art. 385¹ § 1 k.c.);

- niemożliwość utrzymania Umowy bez tych klauzul (zarzuty naruszenia art. 58 § 1 i art. 385¹ § 1 k.c. oraz art. 385¹ § 1 i 2 k.c.);

- niedopuszczalności ich zastąpienia (zarzut naruszenia art. 385¹ § 2 w związku z art. 65 § 1 i 2 k.c., art. 358 § 1 i 2 k.c. w związku z art. XLIX p.w.k.c. oraz z art. 41 Prawa wekslowego);

- możliwości rozliczenia Umowy na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu z odwołaniem do tzw. teorii salda (zarzut naruszenia art. 410 § 1 i 2 w związku z art. 405 k.c.);

- oraz zastosowania art. 6 dyrektywy 13/93 (zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13).

W odniesieniu do ostatniego z zarzutów należy od razu zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny zastosował tę normę jedynie pośrednio, wskazując – z odwołaniem do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej - w jaki sposób wpływa ona interpretację prawa polskiego. Rozumowanie to nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i jest w pełni zgodne dorobkiem orzecznictwem Sądu Najwyższego.

Podobnie ocena abuzywności spornych klauzul pozostaje w pełnej zgodzie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego. Wynika z niego m.in., dlaczego odwołanie do sporządzania Tabeli kursów „na podstawie kursów obowiązujących na rynku międzybankowym w chwili sporządzania tabeli” jako obiektywizującej podstawy określania kursów w Tabeli kursu jest niewystarczające. W szczególności w wyroku z dnia 25 października 2023 r., II CSKP 820/23 (niepubl.) Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sformułowanie "na podstawie" nie wskazuje jednoznacznie, iż owa

Tabela miała bezpośrednio odzwierciedlać kursy obowiązujące na rynku międzybankowym czy też kursy średnie ogłoszone przez NBP, nie pozostawiając Bankowi żadnej swobody decyzyjnej (sfery uznaniowości). Zresztą korzystania z pewnego stopnia uznaniowości powód nie negował. Zakres tej swobody był niejednoznaczny i związana z tym niepewność sytuacji prawnej konsumenta – brak możliwości samodzielnego określenia właściwego kursu wymiany - stanowiła wystarczająco poważne naruszenie jego sytuacji prawnej, powodując znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej podkreślał wielokrotnie, że badanie, czy postanowienie kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, nie może sprowadzać się do ekonomicznej oceny o charakterze ilościowym (por. w szczególności w wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., C-212/20, A. S.A., pkt 65-66; por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2024 r., II CSKP 1560/22, niepubl.). Faktyczny zaś sposób korzystania przez Bank z tej swobody był pozbawiony znaczenia (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17, OSNC 2019, nr 1, poz. 2). Trzeba również zauważyć, że wbrew sugestiom powoda istotą skierowanego przeciwko niemu zarzutu dotyczącego ryzyka walutowego nie jest to, że nie przewidział on *in concreto* drastycznej aprecjacji franka szwajcarskiego, ani to, że nie udzielił pozwanemu informacji co do zmienności kursów walut w czasie - która jest oczywista dla każdego przeciętnego, racjonalnie działającego i dbającego o swoje interesy konsumenta - lecz to, że nie uprzedził pozwanego o nieprzewidywalności kursu CHF w perspektywie 30 lat, możliwości jego drastycznej zmiany i ponoszonym przezeń nieograniczonym ryzyku walutowym. Ryzyka tego nie wyłączała zastrzeżona w Umowie możliwość przewalutowania kredytu, która nie była bezwarunkowa. Skala wzrostu zadłużenia pozwanych podważa też argument Banku, akcentujący korzyści czerpane przez pozwanego w związku z zastosowaniem preferencyjnej stopy oprocentowania kredytu (właściwej dla kredytu w CHF), dowodzi bowiem, że Umowa nie mogła zagwarantować *ab initio* - wg oceny z chwili jej zawarcia - iż zagrożenie związane ze wzrostem kursu CHF będzie należycie (wystarczająco) równoważone korzyściami związanymi z obniżeniem oprocentowania.

Zastrzeżeń nie nasuwa również ocena Sądu Apelacyjnego dotycząca niemożności utrzymania Umowy bez dotkniętych abuzywnością spornych klauzul. Odpowiada ona utrwalonemu orzecznictwu Sądu Najwyższego, zgodnie z którym wyeliminowanie tzw. klauzul przeliczeniowych prowadzi także do upadku klauzuli ryzyka walutowego, charakterystycznego dla umowy kredytu indeksowanego do waluty obcej i uzasadniającego powiązanie stawki oprocentowania ze stawką LIBOR, co jest równoznaczne z tak daleko idącym przekształceniem umowy, iż należy ją uznać za umowę o odmiennej istocie i charakterze niż zamierzone przez strony, choćby nadal chodziło tu tylko o inny podtyp czy wariant umowy kredytu. Rzecz bowiem w tym, że bez postanowień określających sposób wyznaczenia kursu miarodajnego dla przeliczenia złotówki na franki szwajcarskie i na odwrót (bez uzupełnienia związanej z tym luki), klauzule przewidujące indeksację (ucieleśniające też ryzyko walutowe), w ogóle nie mogą wywrzeć skutku (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18 i z dnia 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22). Oznacza to z kolei, że po wyeliminowaniu tego rodzaju klauzul utrzymanie umowy o charakterze zamierzonym przez strony nie jest możliwe (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, z. B, poz. 20, z dnia 13 kwietnia 2022 r., II CSKP 15/22, niepubl., z dnia 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22 i II CSKP 382/22, niepubl., z dnia 13 maja 2022 r., II CSKP 293/22, niepubl., z dnia 20 maja 2022 r., II CSKP 796/22, niepubl., z dnia 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22, niepubl., z dnia 26 stycznia 2023 r., II CSKP 722/22, niepubl., z dnia 31 stycznia 2023 r., II CSKP 941/22, niepubl., z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22, niepubl., z dnia 10 marca 2023 r., II CSKP 1017/22, niepubl., z dnia 27 kwietnia 2023 r., II CSKP 1016/22, niepubl., z dnia 25 maja 2023 r., II CSKP 1311/22, niepubl., z dnia 6 czerwca 2023 r., II CSKP 1159/22, niepubl., z dnia 25 lipca 2023 r., II CSKP 1487/22, niepubl., z dnia 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22, niepubl., z dnia 8 listopada 2023 r., II CSKP 1530/22, niepubl., z dnia 21 listopada 2023 r., II CSKP 1675/22 i II CSKP 701/23, niepubl., z dnia 29 listopada 2023 r., II CSKP 1460/22, niepubl. i II CSKP 1753/22, z dnia 19 stycznia 2024 r., II CSKP 874/22, niepubl., z dnia 24 stycznia 2024 r., II CSKP 1496/22, niepubl. oraz z dnia 6 września 2024 r., II CSKP 1644/22, niepubl.).

Sąd odwoławczy trafnie też ocenił, że sporne klauzule abuzywne nie mogą być zastąpione przez sięgnięcie do art. 358 § 2 k.c. albo do art. 41 Prawa wekslowego. Pomijając nawet niewłaściwość czasową art. 358 § 2 k.c. (por. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22 i z dnia 20 lutego 2023 r., II CSKP 809/22 i tam przywoływane orzecznictwo) oraz kwestię dopuszczalności stosowania analogii (m.in.) do art. 41 Prawa wekslowego, z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że zastąpienie takie wchodzi w rachubę tylko wtedy (jest to jedna z przesłanek koniecznych), gdy całkowity upadek umowy naraża konsumenta na "szczególnie niekorzystne konsekwencje", w świetle okoliczności istniejących lub możliwych do przewidzenia w czasie sporu (por. wyroki z dnia 3 października 2019 r., C-260/18, Kamil Dziubak, pkt 51, z dnia 8 września 2022 r., C-80/21, C-81/21 i C-82/21, D.B.P., pkt 67, z dnia 27 kwietnia 2023 r., C-705/21, AxFina Hungary, pkt 41 oraz z dnia 23 listopada 2023 r., C-321/22, Provident Polska, pkt 87), z uwzględnieniem rzeczywistych i bieżących interesów konsumenta i z zastrzeżeniem, że „do celów tej oceny decydująca jest wola wyrażona przez konsumenta w tym względzie” w tym sensie, że jeżeli sąd poinformował konsumenta w sposób obiektywny i wyczerpujący o skutkach prawnych oraz szczególnie szkodliwych skutkach ekonomicznych, jakie może mieć dla niego unieważnienie umowy, sąd ten nie może, po uwzględnieniu jego woli stwierdzenia nieważności umowy, sprzeciwić się zrzeczeniu się przez niego ochrony przyznanej im przez dyrektywę 93/13 (por. wyroki z dnia 8 września 2022 r., C-80/21, C-81/21 i C-82/21, D.B.P., pkt 78 w związku z pkt 74-75, z dnia 16 marca 2023 r., C-6/22, M.B., U.B., M.B. przeciwko X S.A. (M.B. i in.), pkt 43-45 i teza oraz z dnia 12 października 2023 r., C-645/22, Luminor Bank, pkt 29; postanowienie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 18 października 2023 r., C-117/23, Eurobank Bulgaria, pkt 66). *In casu* zaś pozwani powoływali się na nieważność Umowy, co w świetle aktualnego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej – szczególnie wyroku z dnia 7 grudnia 2023 r., C-140/22, mBank (Oświadczenie konsumenta), pkt 56-61, 63 - jest wystarczające, aby stwierdzić, że nie domagali się ratowania Umowy, zwłaszcza, iż obecnie nie ma już wątpliwości, że Bank nie może domagać się od nich jakiegokolwiek innego świadczenia niż zwrot kapitału wypłaconego z tytułu

wykonania umowy kredytu oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wezwania do zapłaty (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 czerwca 2023 r., C-520/21, Bank M. (Skutki uznania umowy za nieważną), pkt 78-82, 84, teza).

Sąd Apelacyjny ma w związku tym rację, że Bank może żądać zwrotu kapitału na podstawie przepisów o nienależnym świadczeniu i że w niniejszej sprawie zasadnie domagał się zapłaty kwoty 207.935,22 zł, co opowiadało różnicy między kapitałem kredytu wypłaconym przez Bank a kapitałem spłaconym przez konsumentów. Wbrew jednak sugestii nie chodzi tu o zastosowanie teorii salda - Sąd pierwszej instancji w ogóle się do niej nie odwołał - lecz uwzględnienie, że tylko w odniesieniu do tej kwoty Bank sformułował roszczenie na podstawie bezpodstawnego wzbogacenia, co wynika z protokołu rozprawy z dnia 25 stycznia 2021 r.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Agnieszka Piotrowska

Paweł Grzegorzczak

Roman Trzaskowski

(M.M.)

[r.g.]